

forebygge Forældelse. Efter denne Lov vil det blive til en Blikt for Fordringshaveren, inden for den Tid, Loven fastsætter, enten at søge sin Fordring betalt, eller i alt Fald at træffe saadant Arrangement med vedkommende Debitor selv, at han bliver betrygget. Han tvinges altsaa til at gøre en Ende paa saadanne Sager, som nu gaa ud i det uendelige. Dernæst har det ogsaa for mit Vedkommende Betydning i Erstatningsspørgsmaal, at Kreditor faar den Forpligtelse i rette Tid at fremlægge sit Krav, hvorved han ikke gør en mulig Regres for Debitor til Tredjemand værdiløs. — Jeg kunde have ønsket, om den højtærede Justitsminister var gaaet noget videre endnu med Hensyn til at støtte en hurtigere Retsforfølgning, saaledes som Tilfældet er i Tyskland, idet man der navnlig naar en Fordring er forfalden, kan henvende sig til Amtsretten og mod et mindre Bederlag faa den paatrævet detsfra. Det er af Betydning, at det der kan ske med en temmelig kort Frist — jeg tror, det er 14 Dage — og at man efter Udløbet af disse 14 Dage, naar der ikke gøres Indsigelse mod Fordringens Rigtighed, og naar den ikke bliver betalt, atter kan henvende sig til Amtsretten og faa den indreven. Derved vil man undgaa den meget lange Vej, man nu maa gaa for at faa en simpel Fordring indreven, dels gennem den fedelige Stævning, som tit er ubehagelig for Debitor, og dels gennem Forligsbehandling. Jeg er ikke vis paa, om noget saadant kan knyttes til denne Lov; det er jo muligt, at det ikke kan lade sig gøre; dog det er Punkter, med Hensyn til hvilke jeg kunde ønske Ændringer. Over for Lovens mange andre og langt væsentligere Bestemmelser drifter jeg mig ikke til at udtale mig nærmere, men skal kun tillade mig at anbefale Loven fremmet, saaledes at den maatte kunne komme i et Udvalg, hvor man saa nærmere vilde kunne drøfte den.

P. G. C. Jensen: Jeg anser det foreliggende Lovforslag for at være særdeles betydningsfuldt og for at komme i rette Tid, og jeg vil sige, at der var i høj Grad Trang til at faa andre Bestemmelser end de nu gældende med Hensyn til Forældelse af Fordringer. Som bekendt er det jo nu i alt væsentligt kun Danske Lov 5—14—4, man har at holde sig til. Det er i ethvert Tilfælde den Lovbestemmelse, som giver den almindelige Regel med Hensyn til Forældelse, og den giver den efter sine Ord udtrykkelig kun med Hensyn til Gældsbreve, saaledes at man med Hensyn til alle andre Fordringer har maattet hjælpe sig, som man har kunnet

gennem Analogi og Praksis, Domstolenes Anvendelse af Loven o. s. v., men det er endvidere bekendt, i hvilken Grad Bestemmelsen i Lovens 5—14—4 har givet Anledning til uheldige Forhold, til Misbrug eller i alt Fald til Forsøg paa Misbrug, saaledes som det fremgaar af en i den senere Tid assagt Højesteretsdom, hvor der var Spørgsmaal om, hvorvidt en Pantefordring, en Gældsfordring med Pant, var blevet forældet, uagtet denne Fordring endnu ikke var forfaldet. Det er altsaa et Forhold, som under de givne Omstændigheder i ethvert Tilfælde maatte fremtræde som meget uheldigt, og det er et mærkeligt Tilfælde, at dette Lovforslag netop bliver fremlagt paa en Tid, hvor det har maattet staa klart for dem, som beskæftige sig med disse Ting, i hvilken Grad vi trænge til et saadant Lovforslag.

De Hovedpunkter, i hvilke dette Lovforslag tilsigter at gøre Forandringer i den gældende Ret, ere væsentlige to; for det første søges der i det væsentlige indført andre Forældelsesfrister end dem, vi kende, og for det andet skal Afbrydelsen af disse Frister i det væsentlige ske paa en anden Maade end hidtil. Hvad det første Spørgsmaal angaar — Spørgsmaalet om at indføre andre Forældelsesfrister end den nu gældende — gaar jo Forslaget ud paa at gøre 10 Aars Fristen til den almindelige for alle Fordringer, dog med Undtagelse af — kunde jeg maatte kort sige — dem, som have deres Udspring af det daalige Forretningsliv; thi med Hensyn til disse sidste skulde Fristen være endnu kortere, nemlig kun 3 Aar. Naar jeg siger Fordringer, som udspringe af det almindelige Forretningsliv, sigter jeg til det, som den ærede foregaaende Tale var inde paa. Jeg beklager, at jeg ikke var til Stede fra Begyndelsen af Mødet, saa at jeg ikke er fuldt bekendt med hans Udtalelser; men jeg tror dog, at det var den Sag, han var inde paa. Med Hensyn altsaa til denne kortere Frist, denne betydelig kortere Frist, som Lovforslaget tilsigter at indføre, skønner jeg ikke rettere, end at den i høj Grad er at anbefale. Det forholder sig i Virkeligheden saaledes, at det efter en meget lang Marckes Forløb kan være overordentlig vanskeligt for den, som afkræves et Beløb, der hidrører fra almindelig Handel og Wandel, for Ting, der ere modtagne eller bestilte, for aandeligt eller legemligt Arbejde, der er udført for ham, at føre Bevis for at Beløbet med Ret afkræves ham, et Bevis, som det efter Omstændighederne maatte paahvile ham at føre. I ethvert Tilfælde vil det være ham overordentlig vanskeligt med Hensyn til Søgmaalet at kunne af-